

СТАРМАЛИ

ГОДИНА VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Достојно постоље.

Монументум е рене ренијус.

Политико пуста, хајд' мало на страну,
Јер ти мутиш вид!
Пред очима бистрим пара ти се диже
Ка' од дима зид.

Да гледнемо мало по пољу поштења,
По пољу морала:
Је л' сигурност свача, је л' сигурност општа
Дигла се, — ил пала.

Хој, на томе пољу, у земљи Угарској
Рушевље је дерно;
Најближе нам стоје три првене цигље,
К'о ђаволско терно.

Погодит' је лако, — то су оне цигље
Поштанскога крада;
Та оека уда државу ј' оекла
За тридест хиљада.

Да је то првина, ни по јада горка,
Али гад тај гмиже, —
Оваке врлинѐ, једна другу вија,
Једна другу стиже.

Варати и красти шурибурно вешто, —
Мито примат, дават', —
Глобити и дерат', — куд год се окренеш
Тог' имамо на хват.

Полиција сиса многе милионе
Из народњег цѐпа;
Нешто мало мање, (или нешто више)
Жандармија слѐпа.

Али какву хасну, или какву вајду,
Тог' не видиш пигди, —
На пољу морала до три цигље стоје,
Леп corpus delicti!!!

Па шта ћемо саде са три цигље ове,
— Не разбијај главе!
Стармали предлаже понижејше, да се
У музеум ставе.

Ако бог да те се времена промену,
Бољи дани свану,
Иронична Клијо подигнуће спомен
Тисици Калману.

Монумент ће бити од вранија перја,
Око њега коље, —
А три цигље ове попрсју ће бити
Достојно постоље.

ДИКСИТ.

Шетња по Новом Саду.

СХСII.

Штогод има свога почетка, мора имати и свога свршетка (изузимајући засипање новосадских баруштина, јер то се никад свршити неће, јер се није ни почело.) Па тако и наша изложба женских рукотворина би ономад свечано и чисто тужно затворена: Заиста је човеку чисто жао било и чисто с неком тугом у срцу смо стојали онде, не с тога, што је музика онако жалосна била, него што помислимо: бог зна кад ћемо опет видети овако дивног рукосада српског.

Школске дворане, у којима изложба смештена беше, опет се повратише своје пређашњем одредењу. Они зидови, који беху застрти шареним ћилимовима, сада су покривени природописним таблама, на којима су намолване змије и јастреби, папагаји, коњи и магарци; на оним местима, где беху положени везени јастучићи, сада видиш по некојег несташка како клечи, јер није умео да каже, како се мађарски зове „скелѐција“ и „вратило“, а клечећи чисто жали, што они везени јастучићи нису још онде на своје месту,

те га бар неби колена жуљила; на оном месту, где је стајала она лепа сомборска млада од папндекла, са народним оделом, на том истом месту стоји сада каква ђелави учитељ са пругом у руци и поглед његов не подсећа ни мало на милокрвни поглед оне прошкиње сомборске; на оном месту, где су били поређани ситни и дивни везови мостарских Српкиња стоје сада поређани дечији прописи, пуни сврачији ногу и крмача; где беше онај небесни кревет, што нас је примамљивао да се на њега рахат изваљимо, сада се на том месту изваљују и поваљују неваљали ђаци; где бежу на прозорима горостасне драперије, видимо сада горостасну паучину, тако исто вештачки исплетену; где беше онај свилени чаршав са ликовима песничким, сада стоји прозаична табла за рачунање и лупање дечије главе; где су висиле народне ткане шарене торбе, висе сада ђачке торбе са књигама, таблицом, хартијом и украденим од пиљарице јабукама; у неким собама, које су мушки разреди, а где је био женски ручни рад изложен, биће сада изложен мушки ручни рад, као: по скамијама просуто мастило, изрезана имена и разне фигуре округле и ћошкасте, зидови исписани црвеном кредом, школска табла изгребена, пећ премазана мадуном, прозори полупани, али имена оних, који су то све урадили, неће се штампати у каквом каталогу, као имена женских раделица, него на против, овде честити раденици своја имена таје, једно из скромности, а друго што неће својом славом да „дижу праšину,“ што рекла немачка пословица, и доиста, кад би г. учитељ дознао који је то учинио, зацело би се „дизала прашина,“ јер би се дотичном раднику без сумње француска варош Тур прашила.

И тако дакле изложба наша утону у море прошлости. У место колевке имамо сада у оним соба-

ма децу. Кад се ономад изложба затварала сви бејасмо, као што рекох, чисто жалосни, и кад наша дична госпођа председница устаде, да изјави да се изложба затвара, помислих гледећи у сетна лица свију присутних, да ће штована госпођа почети свој говор са: „Тужни зборе!“

Али дај боже, да нас скорим опет развесели једна изложба српскога рада из свију крајева, где народ српски живи.

Аб.

У Ш Т И П Ц И.

△ У Новом Саду продуцира се један „сајлтенцер“, који је у стању да иде оним узаним тро-тоаром у Дунавској улици, а да се не омакне.

* * *

□ Новосађани се већма боје Француза, него Талијана: јер док је колера владала у Француској, покренуше се и власти и појединци да се чине све мере против колере, а сад кад у Италији још јаче бесни, нико се и не помиче.

* * *

⊙ У „Pozor“-у стоји, да српска влада тражи 12 лекара за Србију; услов је да морају знати — „хрватски“. (Наравно, да би могли разумети и лечити хрватске хидрокефале).

* * *

+ Дакле нашег „јединца“ оправаше у манастир Војловицу. Кажу да ће тамо клепати неким чекићем од 15 фунти.

ПОДЛИСТАК

Ремек-женидба мајстор Митина.

— Слика са села —
(Свршетак.)

Домаћину се то врло допало, те у кратко рече, да он са своје стране не забавља ништа, а тако исто и девојци не би ништа криво. Наравна ствар, момак је на очима, а уз то још мајстор, па шта ће више.

Али за то ипак одгоде до који дан, док разберу у А. је ли то баш све тако, како је провадаџија накитио. За данас се опросте и растану.

Кад други-трећи дан а домаћин хајд у А. да види кућу и да чује што потање о ђувегији: кад на путу, идући у А. сустигне га један непознат путник, па ти се они здруже. Домаћин рече да је из села С. а непознати рече да је из А. и да му је име Панта. Сад домаћин таки пређе на ствар: Ала молим те брат Панто, кад си из А. да ли познајеш тог нашег новог снајдера. А Панта пита: каквог новог снајдера?

— Та онога Миту снајдера, што је скоро дошао из солдације.

— Хе, хе, та познајем ја Миту, — одговори Панта — ето виш и ову ми је реклу он шио, па виш како се на

врату одрвечила као да сам био слепачки вођа; па виш са леве стране четири рунице, а са десне стране пет дугмади. Сачувај те боже така кроја! Па виш ова два горња џепа, кога је беса то прорезивао, само да ми ту плева упада; пробуши ми реклу без невоље. Али тако га и певају деца:

Мита солдат остаде
Па снајдером постаде,
Крпио је у касарни,
А сад снајдер прави.
Сашио је прелук жути, —
Крпио на ђупи.

Кад то домаћин чу, није му било особито мило, али опет запита: А је ли бога ти, Панто, је ли истина да тај Мита ради и на машини?

А Панта не сећајући се какву машину домаћин подра-зумева одговори: Што јесте, јесте, не могу слагати да није ја сам га својим очима видео пред магазином Исака Чивутина како круни кукурузе на машини.

Домаћин није хтео Панту ништа више да пита; опрости се с њиме јер су већ и тако били стигли у А, па он оде да тражи провадаџију. Њега нађе код куће и каже му све шта је чуо. Провадаџија се стане чудити и крстити, рекавши да је пакосни Панта то све измислио да Миту оцрни, да то ништа није истина и да ће се он сада о свему уверити кад оду к Мити.

WWW.UNIL

Ђира. Ала богати шта мислиш ти о тој, толико наглашаваној европској мирољубивости?

Спира. Ја не мислим о њој ништа. Него волео би знати шта Хинези о њој мисле.

Ђира. Они мисле, да су се европске велесиле искрено загрлиле, пиле би брудершафт, те су у невиности својој послале Француску, да им донесе мало теја, како би што дуже и веселије могле мировати. То мисле Хинези.

Спира. Баш су прави Хинези!

Ђира. Лане је у ово доба било у Србији још ваздан шаљивих листова са карикатурама. А сада ни лека ради. — За што је то?

Спира. Сада је поправљен закон о „слободној штампи.“ Он је сам така карикатура, да других карикатура не треба.

И В Е Р Ј Е.

Новине доносе белешке о Давиду Старчевићу и о сликару Макаргу.

О једноме јављају да је полудио, ал' сам заборавио о којем од њих двојице.

О обојици пак кажу, да су дугуља а стог формата.

— Е па хајдемо! наваљиваше домаћин.

А проводација је мало оклевао, послуживао вином и меканом лепињом а међу тим је поручио Мити, нека гледа шта ће, јер ту су већ дошли загледачи и тек што му нису банули на врата.

Сад се Мита баци у бригу, шта ће и како ће, кад дођу загледачи па виде да машине нема ни од корова (а корова је већ у кући било доста). Но паде му паметна мисао у главу, па се брже боље отресе од прашине, како је дошао од Исакова магазина, па терај преким шором к мајстор Шандору кројачу. Мајстор Шандор није био код куће, ал ту је била мајсторица, а Мита је стаде мољакати да му позајми њихову машину само на по дана, да је понесе кући, доказивајући јој како има много да штепује, а он ће њој добро платити. Мајсторица се с почетка не даде ни осолити, али кад је већ за добру плату, ево му машину па нека је носи, али сутра зором да је опет врати.

Сад је Мита био пун радости; те тако не имајући каде ићи по кола (а није их баш ни имао) упрти машину на леђа па хајд преким сокаком, да га не би загледачи одкуд опазили овако натоварена. Мало преким сокаком, мало кроз баште, еле он стиже брзо кући.

Сад се није смело дангубити; брже боље смести машину на сред собе, па како није знао сам на машини ши-

Проба пера.

XLI

И живот је школа.

И живот је школа,
И то здраво јака,
Па ипак је у њој
Много лоших ђака.

Волео би знати
Би ли профитир'о,
Кад би когод ову
Школу речетиро.

XLI

Голуб гушан.

Наш је Душан
Голуб гушан.
Голуб зато, јербо
Жену слепо слуша,
А гушан је: — јер га
Жена ипак гуша.

XLI

Смешан двобој.

„Како може двобој бити смешан?”

Пита ће ме неко.

Кад то не би могло бити

Ја вам не би рек'о.

Докашћу вам и примером,

Ако вам је воља:

Кад се двоје боје —

Од празних пиштоља.

д—Г—н.

ти то посади своју сестру за машину, која је тај посао тако исто разумевала као и он, али дочепавши се машине поче је и рукама и ногама терати, а међу тим ђувегија расу свуда по столу и кревету силне неке комадиће, што му је још од солдације остало, да изгледа као неки многи кројен посао.

Тек што је то било тако мајсторски разређено, ал куц, куц па вратима и ето уђе проводација са загледачем, који тако опази машину на среда собе по столу и кревету расут многи кројен посао.

Е сад се загледач потпуно увери да је Панта лагао. — Али нико није знао да у машини нема чунка, што је могло врло лако целу ствар да поквари. Није знала ни мајстор Шандорова жена да је Шандор пошавши у Сегедин на вашар понео собом и чунак да га оправи. Али шта нам је до чунка стало, кад се загледачу у Митиној кући допало. Па чим он из куће а Мита опет машину на леђа па истим путем којим ју је и донео однесе је опет мајсторици, захвали јој и плати што је обећао.

После неколико дана била је јабука, а после неколико недеља и Митини сватови. Па и сад се још веселе, — кад се не туку.

сфотографирао

Србобранац.

Бука. Ал кажи ти мени, Шука, зашто се Новосађани тако слабо жене? Има их толико људи, који су прешли већ Рубикон својих младих година, па никако да се накапу да се ожене?

Шука. Ја држим, да су томе криви ови наши тротоари.

Бука. А како опет то?

Шука. Тротоари су нам тако узани, да кад човек и сам самцит иде по њима, сваки час посрне и омакне се, а кад би са женом ишао, не би ни могао заједно с њом испод руке по тротоару. Дакле онда сваки као вели, боље је и не женити се!

Бука. Ко је сада најсигурнији у Троједници?

Шука. Давид Старчевић, јер за њим су сваки час жандари с бајонетима.

Бука. За што Старчевић напада на председника сабора, и зашто саборску дворану назива „собом“?

Шука. Јер је председник у неку руку господар над сабором, а Старчевић не трпи господара над собом.

П у с л и ц е.

Дописник „Пешти Наглова“ радује се што на изложби у Н Саду није нашао слику Милетићеву. — Ту му радост морамо умалити са примедбом, да је Милетићева слика у нашим срцима. А ово није била изложба наших срдаца, него само изложба женскога рада.

Овај исти дописник „Нагловљев“ мора да је аргусове очи понео на изложбу, кад је видео и оно чега није било. Он је тамо н. пр. видео и слику Др. Мих. Полита и тога ради очита нам патриотски укор. Ако бог да, да још која овака изложба буде, ми ћемо се потрудити да такав укор и заслужимо.

Неки Хрвати (праваши) држе да им је Анта Старчевић пао с неба. Али посланик Змајић ономад лелекну: ајао, с неба па у ребра!

Даклем и новосадска је рестаурација свршена. Србаља до душе у магистрату немамо много, — у толико више имамо права желити, да нам ово неколико буду живиздрави и честити.

Емилијан Радић није више ректор карловачке богословије. Тиме је кукавним богословцима пао 15 фуната тежак камен са срца.

У Србији није слободно болне у тамници походити. Ко апелује на министарску милосрдност, тај наиђе на њихову милосрдљивост. Тако му и треба, кад тражи човечности тамо, где се давно окаменила.

У Београду кад направе где нову калдрму она за месец дана буде десет пута гора него што је пре била. Мора бити да се тамо и калдрма прави по шаблону „слободне штампе.“

У Вршцу има нов артешки бунар, који се зове Милетићев кладенац. — Где има такве добре и свеже воде, није чудо што се људи одричу вина.

Из Вршца чујемо још и то да Ј. Бурнас наручује себи нову, паметнију главу, која неће лутати ноћу по сокаци, тражити кавге и подлазити под буџе. — Он ће то сигурно наћи, јер и до сада, што је тражио то је и налазио.

Радикалан лек.

Особа:
Супруг
Кућевни пријатељ.

Прва и последња појава.

Супруг и кућевни пријатељ.

Супруг. По доказима, што их у рукама имадем а који су ми случајно до руку дошли, увидео сам, да ви моју жену љубите, господине . . . а ја сам уверен, да то није само обична, прелазна наклоност. . .

Кућевни пријатељ. О, та то је већ страст, која ме већ месецима гони и мучи а ја немогу никако да је се отресем и ако сам већ толико пута покушавао — јест ја љубим вашу госпођу, ја је обожавам . . . она је моја једина срећа. . .

Супруг. Па добро господине! Кад сте већ тако искрени и све ми исповедили то видите сад ваљда и сами да нема другог пута ни начина до . . .

Кућевни пријатељ. Ја вам стојим сасвим на расположењу; ви бирате оружје.

Супруг. Не, ја то не мислим. Има и другог средства без крви. Ви тврдите, да не можете живети без Vere, моје жене. Добро, ја то појмим сасвим. Али како изгледа, да и моја жена с вама симпатизира, било би врло ружно од мене, да вашој међусобној срећи на путу стојим. Ми ћемо гледати, да се што прераставимо и кад се све законите формалности сврше, и Vера од обвезе своје слободна буде, тад је можете и ви слободно за жену узети.

Кућевни пријатељ (брзо изађе кроз средња врата).

Супруг. Тај се више не поврати!

Апотеоза камили

(По Г. В.)

Седимо у хладу ја и браца Вића
 (А то се разуме, поред добра пића)
 Куцајућ' се чашом и палећ' цигаре,
 Сетимо се далеке пустаре Сахаре.
 Како ли је тамо на оној омари,
 На ономе песку што га сулце жари!
 Како ли је тамо, где нема подрума,
 Да прибегнеш вину од страшног Самума!

Па ко добри људи поред добра пића
 Узданусмо дубоко и ја и брат Вића.
 Сетисмо се жарких азијатских сила,
 И ја дигох чашу у здравље камила:
 „Ој камило драга, ретки божи створе,
 Ја у твоје здравље пио би до зоре.
 Ти недељу дана издржиш без пића,
 За то ти се дивимо и ја и брат Вића.
 Морамо ти за то дати хвалу многу
 Јер ти што си кадра то људи не могу.
 По недељу дана живота без цврка,
 По недељу дана не оквасит' брка,
 То је бог и душа, способност голема,
 И човека таког (бар у Бачкој) нема.
 И када би било игде таког чове,
 Заслужио б' да се — камилом назове.

— и —

Како поп Лошо чита молитву.

Један пут, путујући он наиђе на сељака јако бо-
 лесна на путу, те ће му сељак: „Молим те попо очи-
 тај ми молитву.“ Поп ће Лошо: „Оћу само цванци-
 ку на петраиљ.“ Сељак: „Ја ћу теби драги попо чим
 молитву свршиш поштено платити.“ — Узме поп Лошо
 и чита молитву; али када је свршио читање изнена-
 ди га сељак са речицом: „немам ти попо чим плати-
 ти!“ Поп љутит скочи на коња гладећи браду и мрм-
 љајући!“

Идући путем наиђе на другога сељака и тај га
 почне молити да му прочита молитву.

— „Оћу, оћу, само ми унапред плати“ — „Ја
 ћу теби оче платити — само прочитај“ — „Нећу него
 новце на патраиљ извади па ће бити.“

Сељак извади новце и плати попу Лоши; али кад
 прими новце поп узјаси коња и не очитавши молит-
 ве пође. Сељак запомаже и почне молити да му поп
 прочита молитву или врати цванцику.

Сад се поп Лошо поврати и повиче: „Мучи ба-
 лавче један — ја сам твоју молитву читао већ дав-
 но.“ „Како то попо?“ „Ја сам једному читао мо-
 литву мало пре, тамо на путу па ми није платио,
 ти си платио и теби ју сад продајем иди у то и то
 село и одмах је узми, твоја је и божија“ — Оде тај
 сељак и побије се са оним другим. Поп Лошо више
 никад није читао молитве прво док му се не плати.
 Тако је било вовремја оно! А сад??

прибележио:

Каменко.

Познато је да Герман Анђелоћ овде код нас не-
 ма друге титуле него „Његова Наименованост.“ Та
 титула одговара фактичној истини, и Анђелић се на
 њу не срдџи, него каже да се њоме још и поноси.

Али, кад је оно Њ. Наименованост тумарала по
 Београду, онда је „Београдски Дневник“ стег'о срце,
 па је хтео да му, као госту и он тепа онако како
 му се и код куће тепа; те га и он назва титулом
 Наименованости.

Јест. — ал што је код нас свакидашња фраза,
 то је у Београду crimen laese Majestatis. И „Београд-
 ском Дневнику“ обесиме тога ради горопадан процес
 о врат.

Ми смо већ одавно звани да Београдска званич-
 ност не води рачуна ни о најважнијим осећајима ово-
 страног српства, али да ће највећи душман права и
 автономије наше у виделовачком слепилу наћи свога
 жандара, — то је ово што нисмо ни помислили, и
 што морамо забележити најозбиљнијим речима — у
 овом шаљивом листу.

Ала је потривио!

Мајсторица кува у кујни ручак, а шегрт у соби
 љуља дете. Дериште никако да заспи него се дере,
 као да га гуле. Мајсторица повиче из кујне:

— Та певај му штогод, небил' заспао.

— Ал неznam ништа, мајсторице.

— Та ваљда си научио штогод, кад си био у
 школи. Певај му какву црквену песму.

Шегрт љуљајући дете, стаде по такту да пева:

— Свјати Боже-е-е, Свјати крепки-и-и, Свја —

У том мајсторица, као бесна, улети у собу; згра-
 би шегрта за косу, па га стаде дрмусати, говорећи:

— Обешењаче један, ја ћу теби показати шта
 ћеш ти мом детету певати.

Разни погледи на свет.

Један врло замишљен ђак положивши матуру писао
 је писмо двојици својих другова и питао их, незнајући коју
 струку да изабере, шта они мисле о цели живота људског
 и како би он најбоље свој живот провео?

Одговорали су врло занимљиви и колико сам запам-
 тио то ћу да саопштим читаоцима „Стармалог“. Један му
 друг беше идејалиста — тај му је дуго разлагао у врло пате-
 тичном писму, како је целъ живота истина и срећа. Првом нас
 води наука, а другоме вера. Лепо је допринети усаврше-
 њу науке ма и једно зрнце, али је светије стварати срећу
 у селу и међу ближњима. — А други, веселац и практи-
 чар одговорио му је само овако; Целъ је живота —
 главом о дувар.

Епиграми.**Госпођици Цвети.**

Госпођица Цвета,
Несме да се шета,
У вече сама;
Па и има зато,
Пратилаца јато,
— Место гардедама. —

Јецина туга.

Тарућ' сузе, једном рече,
Своме мужу Јеца,
Сретва б' била, да ме љубиш,
К'о што љубиш кеца.

Р—н—о.

„Епи“грам.

Радић је хтео епископију;
У место ње доби епитимију.
Е пио овде
Е пио там', —
Ал бар ми даде штофа
За један епиграм.

Г.

Ана:

Од момака бјежи Ана
Ко од крста ђаво;
Ипак за то, сваког дана,
Наштирка се здраво.

Сава:

Разуман је, паметан је,
Досјетљив је Сава,
Чим лекцију коју не зна
Заболи га глава;
А у школу ђак ни један
Болан доћи неће,
Мјесто школе, у „биртију“
Савица се креће.

Нека сека.

Фалила се нека
Поносита сека;
„Све би момке потопила
— Кад би била река.“

Варјача.

Кости:

Клоуно је, дршће Коста,
Нема више снаге,
Опасност му прети
Сутра ће умрети,
(На грудима драге.)

Варјача.

Олги:

Фалила се нека
Госпођица Олга:
„Све би момке потопила
Да сам река Волга.“

Варјача.

Ацина мука.

Ала је то жалосно!
— Тужио се Аца —
Ишао би на бал,
Ал нема новаца.

У сви осам цепова
Ама ни баука;
Хтедох дегод да узајимим, —
Ал узалуд мука:

Јер од непознатих
Не даде ми нико;
А ко ме познаје, —
Не да ни толико.

З—ија.

Вешта оцена.

Неки сељак имао је прилику да види једну лепу слику, која је представљала леп предео са шумарком и потоком на коме је говедар појио краве. Сељак запита једног господина, који се ту десило: „шта кошта така слика?“ — Овај му одговори да така слика може стати 1000 фор., а можда још и више. Сељак се тој великој цени није зачудио само је рекао: „Наравно, са кравама заједно.“

Па реци, да нема право!

Мој пријатељ Панта, кад год се вози на жељезници из Карловаца у Н. Сад, увек седне у први вагон (таки иза лок мотива); питао сам га зашто тако чини, а он ми рече: зато, да што пре стигнем у варош.

Искреност међу пријатељима.

А. Шта велиш, — кад би ко побележио све оно што ти не знаш, ала би то била дебела књига.

Б. Имаш право. Али кад би ко побележио све оно што ти знаш, ала би то била танка књига.

Са егзецира.

Лајтнант Н., о коме се само толико зна да није изумео барут, поучавао је једном своје рекруте у егзецирању. Оштрим гласом заповеди он да свако дигне десну ногу, — сви тако и урадише, само се нашао један наглув војник, који у место десне подиже леву ногу. Лајтнант опази у глиди две ноге подигнуте у вис једну поред друге, сав позелени од јада па се продера: „који је то сакрменски угурсус, што је подигао обадве ноге?“

www.unibg.com Чивутин. Млади господине, кад ћете ми већ платити ваш дуг?

Ђак. Оћу, оћу, платићу вам чим умре мој богати ујак.

Чивутин. Уф, уф, уф. То је зло за мхене. Ваш је ујак тхако здрав и јак, — мен' се чхини, да тај дхогод је жив неће умрети.

Пресуда.

Неки говорник даде написану беседу, коју је хтео једном приликом да држи, једноме од својих пријатеља на оцену. Кад је наскоро за тим дошао по рукопис, рече му пријатељ, да му је говор трипут прочитао. „Први пут ми се допао, други пут онако у средњу руку, а кад сам га по трећи пут прочитао, видно сам, да баш ништа не ваља.“

„Е, па то је мој говор сасвим добар, јер ја ћу га само једанпут држати,“ рече обрадовани говорник.

НОВА КЊИГА.

КАРАКТЕРИСТИКА

КНЕЗА МИЛОША ОБРЕНОВИЋА

У ПРИПОВЕТКАМА ИЗ ЊЕГОВОГ ЖИВОТА

КАО ЈОШ НЕКЕ ПРИЧЕ

ИЗ 1848—1849 ГОДИНЕ.

СКУПИО И УРЕДИО

Светозар Стојадиновић.

Цена је књизи 50 новч., а ко поручи 10 комада, добије комад по 32 нов. Наручбине ваља упућивати

Издавалац штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

НОВА ШКОЛСКА КЊИГА.

ИСТОРИЈА УГАРСКЕ

СА УВОДОМ У ИСТОРИЈУ СВЕТА

ЗА НИЖЕ РАЗРЕДЕ СРЕДЊИХ ШКОЛА

НАПИСАО

Др. ФРАЊА РИБАРИ,

професор.

С мађарског превео

МИЛАН А. ЈОВАНОВИЋ,

гимн. професор.

(ДРУГА СВЕСКА.)

Цена је књизи 60 новч., а ко поручи најмање 10 комада, добије комад по 45 новч. По ту цену може се код нас добити и I. свеска ове књиге. Наручбине ваља упућивати.

Издавалац штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

О ФИЛОКСЕРИ

КАКО ИЗГЛЕДА И КОЈИМ СЕ СРЕДСТВИМА СУЗБИЈА.

написао М. ПЕТРОВИЋ, професор.

Цена 20 нов.

Књижицу ту написао је стручњак, који је пре две године на окуженим виноградима у Истрији проучавао заразу и познао тамо употребљавање средства против исте, о чему је теоретични и практични испит положио. У књижици је јасним, крупним потезима изложено све, што се до данас зна о филоксери. У доба, кад је та опака животиња загрозила фрушкогорским виноградима, биће ова књижица од интереса и користи за свакога, а нарочито за винодељце у Срему

Садржај књижице: Филоксера у Фрушкој Гори. Долазак филоксере у Европу. Како изгледа филоксера и како се размножава. Како филоксера сатари чокот. Природно распрострањење филоксере. Филоксера зарази и земљиште. Како да се бранимо од филоксере. Екстинктиван поступак. Културалан поступак. Наводњавање винограда. Виногради на песку Американске лозе. Завршетак.

Наручбине ваља слати подписатој штампарији, која даје велике књижарске рабате свима онима, који желе рас-туривати ову књигу

Штампарија А. Пајевића.

у Н. Саду.

довноси у своје петнаестом броју за 1884. овај садржај: 1. Кућица — слободица, (песма са насловном сликом). 2. У гостима. Приповетка 3. Још му није доста (песма са сликом) од Браца Душана. 4. Мале приче од великог значаја од Т. Толсхорна. 5. Стојан и његов кудров (песма) од Р. М. Ценића. 6. Пресела му част (песма са дванаест слика, Свршетак) 7. Рибе кад спавају (са сликом). 8. Дечије Гратулације (песме). 9. Шта чини добро друштво. (Приповетка са села. Свршетак) од Светозара Н. Тодоровића. 10. Како су стари Римљани мерили време, Од А. Матушког. 11. Из живота Енглеског генерела Нелсона (са сликом) 12. Овејана зрнаца. 13. Ђацима (песма) од —н.— 14. Даштања. 15. Решење даштања. 15. Решили су:

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien IX. Porcellangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и пиље се на адресу: Штампарија А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 „
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 „
Читанка за други разред српске осн. школе	24 „
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 „
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 „
„ „ 4.-ог „ „ „	8 „
„ „ 5.-ог „ „ „	10 „
„ „ 6.-ог „ „ „	8 „
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 „
Историја Угарске, са уводом у историју света, за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 „
„ II.	60 „
Велика катавасија	1.— „
Мала катавасија	20 „
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1.— „
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 „
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 „
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 „
Нове метарске мере	10 „

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накнадној штампарији од које ће добити највећи књижевски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама. **Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.**

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РЕД ШЛОВИДАВЕ.

Пошт. лађа 1884. до
од 1. априла даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.

Н. Сад. 30 марта 1884.

Агенција.

ОГЛАСИ.

СТАКЛАРСКА РАДЊА ЂОРЂА ДАВИДОВЦА,

пресељена је сада преко пута од досадашњег локала, у кућу госпође удове Стефановић у Ђурчијској улици.

Променом већег локала увећао сам своју радњу у свима сортама, а нарочито у стаклу, порцелану, огледалима, лампама, оквирима и т. д. Сви стакларски послови примају се на израду уз најумеренију цену и солидну послугу. Према томе молим за многобројну посету.

З—З

С поштовањем

Ђорђе Давидовац, стаклар.

НАЈБОЉИ
ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ
ЈЕ ПРАВИ
LE HOUVBLON

ФРАНЦУСКИ ФАБРИКАТ
од **CRAWLEY & HENRY** у Паризу.
Ваља се чувати од подражавања!

Само је овде овај папир за цигарете прави, ако је на сваком листу отисак **Le Houvblon** и ако сваки картон има марку штитицу и синуатуру.

500 FEUILLES
FORMAT FRANCAIS
CRAWLEY & HENRY C. S. FABRIQUE PARIS.

Fac-Similé de l'Etiquette 17 Rue Béranget à PARIS.

2-36

КАСЕ

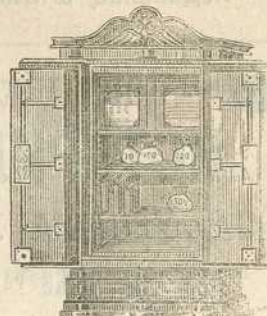
по најновијој американској системи

сигурне од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једнојдо сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

20—33